

Айзък Азимов

Измишльотини за деца

След първия пристъп на отвращение Жан Прентис възкликна:

– Проклятие, та ти си насекомо.

Това беше констатация, а не обида и съществото, което се бе настанило на бюрото на Прентис, каза:

– Разбира се.

То бе дълго около тридесет сантиметра, много слабичко, а формите му удивително наподобяваха миниатюрна карикатура на човешко същество. Пръчковидните му ръце и крачка бяха разположени по двойки в горната част на тялото. Крачката му бяха по-дълги и по-тънки от ръцете. До коляното се изпъваха успоредно по дължината на тялото, а оттам нататък се извиваха напред.

Съществото седеше върху коленете си, а когато то се намираше в тази поза, върхът на мъхнатото му коремче обираше прахта от бюрото.

Прентис имаше предостатъчно време, за да наблюдава всички тези детайли. А обектът не възразяваше да бъде наблюдаван. По-точно съществото приемаше вниманието с видимо удоволствие, макар и да бе свикнало на вълнуваш, възторжен прием.

– Какво си ти? – Прентис усещаше, че не е много на себе си. Преди пет минути той си седеше пред пишещата машина и работеше вяло един разказ, който бе обещал на Хорас У. Браун за последния месечен брой на „Необикновени приказки“. Съзнанието му бе настроено на своята напълно изпитана, обичайна вълна на мислене. Той се чувстваше добре, беше изцяло с ума си.

Но после изведнъж въздухът непосредствено от дясната страна на пишещата машина заблещука, потъна в облак и прие формата на нещо малко и грозно, което закачи черното си блестящо краче на ръба на бюрото.

Прентис се удиви от самия себе си (сякаш се бе погледнал отстранни) заради това, че си направи труда да заговори на странното същество. За пръв път професията му нахлуваше така рязко в сънищата. „Това трябва да е сън“ – каза си той.

– Аз съм авалонец – каза съществото. – С други думи, аз съм от Авалон.

Деликатното му лице завършваше в долната си част с масивна челюст. Над двете му очи имаше по една точица, от която се показваше триинчова трепкаща антена, а самите му очи светеха ярко с многобройните си фасетки. Не се забелязваха никакви следи от ноздри.

Естествено, че не – заработи веднага фантазията на Жан Прентис. То сигурно диша благодарение на процепите по коремчето си. Значи

трябва да говори с коремчето си. Или чрез телепатия.

– Авалон ли? – запита глупаво той, но си мислеше: „Авалон? Земята на феите от времето на крал Артур?“

– Разбира се – каза съществото спокойно в отговор на неговите мисли. – Аз съм елф.

– О, не!

Прентис закри лицето си с ръце, но когато ги отдръпна, елфът все още си стоеше на мястото и потупваше с едното си краче по горното чекмедже на бюрото му. Жак не бе човек пияница или някой нервак. В действителност съседите му го намираха за твърде скучен. Той си имаше приятно закръглен корем, главата му бе покрита с разумно количество коса, без да се прекалява с този род растителност, имаше си още симпатична жена и едно пъргаво десетгодишно синче. Съседите му естествено си живееха в пълно неведение по отношение на факта, че той бе изплатил ипотека на къщата си от съчинителството на разни приказки.

Но във всеки случай досега този таен грях никога не бе оказвал влияние на психиката му. Вярно, жена му много пъти неудобрително поклащаше глава по адрес на неговата пристрастеност, защото нейното неизменно мнение бе, че той прахосва и дори погубва таланта си.

– Ама кой, за бога, ги чете тези неща? – казваше тя. – Всякакви измишльотини за демони, гноми, пръстенчета, които изпълняват желания, елфи... Всички тия измишльотини, за деца, ако искаш да знаеш моето искрено мнение.

– Изобщо не си права – отвръщаше Прентис сдържано. – Съвременните приказки са всъщност много задълбочено и зряло тълкуване на фолкмотивите. Зад крехката фасада на нереалното често се крият критичните и решителни преценки за днешния ни свят. Приказките в съвременен стил са преди всичко храна за възрастните.

Тук Бланш, както обикновено, свиваше рамене: чувала го бе много пъти да говори тези неща по разни събирания, затова обясненията му не бяха нещо ново за нея.

– Освен това – добавяше той – приказките плащат ипотека, нали?

– Може и так да е – отвръщаше тя, – но би било хубаво, ако се насочиш към детективските разкази. Ще получаваш поне една четвърт от продажбите и дори бихме могли да кажем на съседите с какво си изкарваш хляба.

Душата на Прентис се сви. Бланш можеше всеки момент да влезе в стаята и да го завари как приказва сам със себе си (видението изглеждаше прекалено реално, за да е сън, по-вероятно бе да е халюцинация).

След което щеше да му се наложи да пропише детективски разкази, за да преживяват... или да зареже тази работа.

– Съвсем не си прав – каза елфът. – Нито сънуваш, нито имаш халюцинации.

– Тогава защо не изчезваш?

– Намеренията ми са точно такива. Това тук далеч не се връзва с моите представи за хубаво място, където да изживееш живота си. И ти ще дойдеш с мен.

– Не, няма. За кой, по дяволите, се мислиш, та ми казваш какво да правя?

– Ако ти смяташ, че това е уважителен тон за разговор с представител на една по-стара цивилизация, аз не мога да кажа много хубави неща за твоето възпитание.

– Ти не си по-стара цивилизация... – искаше му се да добави: „Ти си само плод на моето въображение“, но дългият писателски опит не му позволи да изрече клишетото.

– Ние, насекомите – поде елфът с ледена интонация, – сме съществували половин милон години, преди да бъде скроено първото млекопитаещо. Ние сме били свидетели на появата на динозаврите, както сме били свидетели и на тяхното изчезване. Колкото до вас – вида човек... вие сте новаци.

Едва сега Прентис забеляза, че от мястото, на което крайниците на елфа се крепяха за тялото му, се показват и трети чифт закърнели крачка. Те подчертаваха още повече природата на насекомото и негодуванието на Прентис се усили:

– Не е нужно да си губиш времето в компанията на един нискостоящ в социално отношение.

– И не бих го правил, повярвай ми – увери го сериозно елфът. – Но необходимостта ме кара. Историята е доста объркана, но щом я чуеш, на теб ще ти се прииска да ми помогнеш.

– Слушай, аз нямам много време – Прентис заговори притеснено. – Бланш... моята жена ще влезе всеки миг. Ще се разтревожи.

– Тя няма да дойде – каза елфът. – Аз блокирах съзнанието ѝ.

– Какво?

– Напълно безболезнено, уверявам те. В края на краищата не можем да си позволим да ни безпокоят, нали?

Прентис се облегна на стола си зашеметен и отчаян.

– Ние, елфите, сме започнали общуване с вас, човеците, непосредствено след началото на последния ледников период. За нас това бе

злочесто време, както можеш да си представиш. Ние не можехме да нахлузим кожи като на животните или да живеем в дупки, както правеха твоите недодялани предци. Необходими ни бяха невероятни запаси от психическа енергия, за да се стоплим.

– Невероятни запаси от какво?

– Психическа енергия. Вие не знаете нищо за нея. Вашето съзнание е прекалено недодялано, за да проумее същността на това понятие. Моля те, не ме прекъсвай. Необходимостта ни принуди да експериментираме с човешките мозъци. Те бяха долнокачествени, но големи. Клетките им бяха непълноценни, почти безполезни, но бяха много. Ние можехме да използваме тези мозъци като концентриращи механизми, един вид психически лещи, за да увеличим енергията, която нашите собствени мозъци бяха в състояние да поберат. Ние оцеляхме през време на ледниковия период, без да ни се налага да се оттегляме към тропиците, както по време на предишни подобни периоди.

Естествено по този начин се разглезихме. Когато стана отново топло, ние не изоставихме човешките същества, а ги използвахме, за да повишим общия си жизнен стандарт. Така можехме да се придвижваме по-бързо, да се храним по-питателно, да вършим повече неща и в крайна сметка загубихме своя древен, непретенциозен и добродетелен начин на живот завинаги. После от значение бе също така млякото.

– Млякото ли? – удиви се Прентис. – Не намирам връзката.

– Божествена напитка. Аз съм я опитвал само веднъж в живота си. Но класическата поезия на елфите говори за нея в суперлативи. В древността хората винаги са ни снабдявали с мляко в изобилие. Защо млекопитаещите би трябвало да са надарени с него, а насекомите – не, си остава загадка... За наше най-голямо нещастие видът човек ни се изплъзна.

– Така ли?

– Преди двеста години.

– Колко хубаво за нас.

– Не бъди така ограничен – каза елфът хладно. – Сближаването помежду ни бе полезно и за двете страни, докато вие, човеците не се научихте да боравите с психическата енергия, като започнахте да я тропате. Една нищожна прашинка, на която са способни вашите мозъци.

– Какво лошо имаше в това?

– Трудно е за обяснение. За нас беше чудесно да осветяваме нощните си пирове със светулки, които бяха хранени от две човешки сили психическа енергия. Но после вие, човешките същества, избобрехте

електрическото осветление. Нашите антени рецептори работят чудесно на мили разстояние, но вие изобретихте телеграфа, телефона и радиото. Нашите гноми добиваха руда по много по-ефективен начин, отколкото видът човек го правеше, докато той не изобрети динамита. Разбираш ли?

– Не.

– Разбира се, ти не би трябвало да очакваш чувствителни и висши създания като елфите да наблюдават как някакви космати млекопитаещи ги превъзхождат все повече. Това не би било толкова зле, ако самите ние можехме да изкопираме електронното развитие, но нашите психически енергии бяха недостатъчни за целта. Наречи го, ако щеш, комплекс за малоценност, но отпреди два века ние малко по малко изоставахме човеците и се върнахме към такова средище като Авалон.

– Хайде да си изясним нещата – Прентис разсъждаваше трескаво. – Да не би вие да можете да управлявате мозъците?

– Несъмнено.

– И ти можеш да ме накараш да си помисля, че си невидим? Да ме хипнотизираш?

– Изразът не е точен, но – да.

– И когато се появи преди малко, ти го направи, като премахна някакъв умствен блокаж. Така ли е?

– Да отговоря по-скоро на твоите мисли, отколкото на въпроса ти: ти не спиш, не си се побъркал, а аз не съм свръхсъщество.

– Исках само да се убедя. Разбрах, значи можеш да четеш мислите ми.

– Разбира се. Това е доста неприятна и неблагодарна работа, но мога да я правя, когато е нужно. Твоето име е Прентис и ти пишеш разкази. Имаш една ларва, която в момента е на обучение. Аз знам твърде много за тебе.

– И къде точно се намира Авалон? – Прентис усети, че потреперва.

– Няма да можеш да го намериш – елфът изтрака с челюсти два-три пъти. – Не се надявай на възможността да предупредиш властите. Ще се окажеш в лудницата. Щом смяташ, че познанието ще ти помогне, Авалон се намира наред Атлантика и е напълно невидим. След като бе създаден параходът, вие, съществата от вида човек, започнахте да кръстосвате всички пространства така безцелно, че ни се наложи да скрием целия остров с психически щит.

Разбира се, стават и инциденти. Веднъж един огромен, варварски кораб се вряза право в средата на острова ни и бе необходима цялата

психическа енергия на нашето население, за да придадем на Авалон вид на айсберг. Мисля, че на кораба бе изписано името „Титаник“. А сега над главите ни непрекъснато прелитат самолети и понякога стават катастрофи. Веднъж намерихме кутии с консервирано мляко. Тогава го опитах за пръв път.

– Ами тогава, дявол да го вземе, защо не си стоиш в Авалон? Защо си го напуснал? – възкликна Прентис.

– Наредено ми бе да го напусна – отговори гневно елфът.

– О?

– Нали знаеш какво е да си по-различен? Аз не съм като другите, а нещастните глупаци-традиционалисти не признават такова нещо. Те ми завидяха. Това е най-доброто обяснение: завист!

– И с какво си по-различен?

– Подай ми онова светещо кълбо – каза елфът. – О, просто го отвинти. Нямах нужда от лампа за четене през деня.

Прентис направи каквото му бе казано и предаде с леко отвращение лампата в малките ръце на елфа. Пришелецът внимателно се докосна до месинговата повърхност, тънките му и жилести ръце приличаха на ластари.

Жичката в крушката бавно започна да почервява.

– Мили боже! – възкликна Прентис.

– Това – каза гордо елфът – е моят изключителен талант. Казах ти, че ние, елфите, не можем да преобразим психическата енергия в електронна. Но аз мога! Аз не съм обикновен елф. Аз съм мутант! Суперелф! Аз съм следващото стъпало в еволюцията на елфите. Тази светлина се появява само благодарение на активизирането на моя мозък. Сега виж как ще използвам твоя в качеството му на фокус.

Едва-що го бе казал и жичката в крушката се нажежи до бяло, светлината ѝ режеше очите, а Прентис почувства смътно, но не неприятно гъделичкане по главата.

После лампата угасна и елфът я положи на бюрото зад пишешката машина.

– Не съм пробвал, но предполагам, че мога да разбивам и атомите на урана – каза елфът гордо.

– Но за да накараш крушката да свети, се иска енергия. Ти не можеш просто така...

– Нали ти казах за психическата енергия. Велики Оберон. сине човешки, опитай се да проумееш. Прентис се обърка още повече.

– Какво възнамеряваш да правиш с това свое умение? – запита той

предпазливо.

– Да се върна в Авалон, разбира се. Би трябвало да оставя онези глупаци да си понесат участта, но всеки елф притежава известно чувство за патриотизъм, та макар и да е колеоптерон.

– Какво?

– Ние, елфите, не сме всичките от един род. Аз произхождам от бръмбарите. Разбираш ли?

Той се изправи и се обърна с гръб към Прентис. Онова, което допреди малко имаше вид на блестяща черна ципа, изведнъж се разтвори и повдигна. А отдолу се появиха две тънки, набраздени с жилчици крилца.

– О, ти можеш да летиш – каза Прентис.

– Ти си много глупав – процеди презрително елфът, щом не си разбрал, че съм прекалено голям, за да летя. Но те наистина са красиви, нали? Какво ще кажеш за цветовете на дъгата по тях? В сравнение с тях крилата на ципокрилите са ужасни. Те са крещящи и груби. И нещо повече, винаги стърчат.

– Ципокрилите ли? – Прентис се почувства безнадеждно объркан.

– Клас пеперуди. Те са горделивци. Винаги се стараят хората да ги забелязват, за да им се възхищават. Но са в известен смисъл с ограничени мозъци. Затова във вашите легенди феите са все с крила на пеперуди вместо с крила на бръмбари, които в своята прозрачност са много по-красиви. Ние ще ги сложим тия ципокрили на място, когато се върнем, ти и аз.

– Чакай малко...

– Само си помисли – елфът се полюшваше напред-назад, изглежда, тези същества по този начин даваха израз на своя екстаз, – нашите нощни празненства сред дивната природа ще бъдат ярка гледка, сияйни светлини от извитите неоновы тръбички. Тогава вече можем да освободим рояците от оси, закачени за летящите ни контейнери, и да монтираме вместо тях вечно работещи двигатели. Можем да спрем това завиване в пашкули по листата, когато дойде сънният период, и да построим фабрики за производство на подходящи постелки. Казвам ти, ние ще живеем живота си... А останалите ще гризат земята за това, че са нарешили да ме изгонят.

– Но аз не мога да тръгна с тебе – захленчи Прентис. – Имам задължения тук. Имам си жена и дете. Ти не би отвлякъл един човек от... неговата ларва, нали?

– Аз не съм чудовище – отговори елфът и съсредоточи очи върху

Прентис. – Аз имам душа на елф. И все пак какъв избор имам? Аз трябва да притежавам човешки мозък, за да съсредоточавам енергията, или нищо няма да постигна, а и не всеки човешки мозък е подходящ.

– Защо?

– Велики Оберон. Човешкият мозък не е пасивно парче дърво или камък. Ние трябва да си взаимодействаме, за да има полза. Той може да ми помогне единствено ако познава много добре моята способност да го управлявам. Мога да използвам твоя мозък например, но жена ти е напълно безполезна за тази цел. На нея са й нужни години, за да разбере кой съм и какво умея.

– Но това е чиста проба оскърбление – възропта Прентис. – Да не би да искаш да ми кажеш, че аз вярвам в приказки? Ще те убедя, че съм завършен рационалист.

– Така ли? Когато ти се разкрих за първи път, в главата ти се въртяха няколко посредствени мисли за сънища и халюцинации, но ти ме заговори, ти ме прие. Докато жена ти би изкрещяла и изпаднала в хистерия.

Прентис замълча. Не знаеше какво да отговори.

– Там е работата – продължи елфът обезверен, – че на практика вие, хората, ни забравихте, откакто ви напуснахме. Мозъците ви се заключиха, станаха безполезни. Несъмнено вашите ларви вярват в легендите ви за „малките човечета“, но техните мозъци са недоразвити и са полезни единствено за обикновените процеси. Когато пораснат, те губят вярата си. Честно казано, не зная какво щях да правя, ако ви нямаше вас, писателите на приказки.

– Какво искаш да кажеш с това „писатели на приказки“?

– Ами останахте само няколко възрастни, които вярват в народа на насекомите. Ти, Прентис – най-много от всички. Ти си писател на приказки от двайсет години.

– Ти си луд. Аз не вярвам в нещата, които пиша.

– А трябва. Не можеш да не го правиш. Имам предвид, че докато пишеш, ти се отнасяш сериозно към занятието си. И не след дълго мозъкът ти съвсем естествено се култивира, става полезен... Но защо да спорим. Нали аз използвах точно тебе. Ти видя как светна крушката. И така би трябвало да разбираш, че си длъжен да дойдеш с мене.

– Но няма да дойда – стегна крайниците си Прентис. – Можеш ли да ме накараш да го направя против волята ми?

– Бих могъл, но има вероятност да те нараня, а аз не го искам. Да кажем така: ако не се съгласиш да дойдеш, аз съм в състояние да

прокарам високоволтово електричество през твоята жена. Отвратително ще е, ако ми се наложи да го направя, но зная, че твоят собствен народ ексукутира враговете на щатите по тази начин, затова ти вероятно би сметнал наказанието за по-малко ужасно, отколкото аз. Не бих искал да съм жесток дори и с човешките същества.

Прентис усети избилите капчици пот по слепоочията си.

– Почакай – каза той, – не прави такива работи. Хайде да обсъдим нещата.

Елфът показа прозрачните си тънки крилца, изпъна ги и отново ги сви.

– Думи, думи, думи, те ме уморяват. Сигурно имате мляко у дома. Ти не си много грижовен домакин, иначе би ми предложил някаква закуска, преди да се впуснем в разговори.

Прентис се опита да скрие обзелата го мисъл, да я отпрати извън обвивката на мозъка си, доколкото бе възможно.

– Имам нещо по-добро от млякото – каза той небрежно. – Сега ще ти го донеса.

– Остани си на мястото. Извикай жена си. Тя ще го донесе.

– Но аз не искам тя да те види. Може да се изплаши.

– Няма защо да се тревожиш – настоя елфът. – Аз ще я манипулирам така, че изобщо да не се притеснява. Прентис вдигна ръка.

– Всяко твое нападение срещу мен ще се окаже много по-бавно от електрическия ток, който ще поразии жена ти.

Писателят отпусна тежко ръката си и се отправи към вратата на кабинета си.

– Бланш! – извика той от стълбището.

Виждаше Бланш в дневната, седнала като вцепенена в креслото до библиотеката. Изглеждаше като да бе заспала с отворени очи.

– Нещо й се е случило – обърна се Прентис към елфа.

– Тя е под психоконтрол. Но те чува. Кажи й какво да направи.

– Бланш! – провикна се отново домакинът. – Моля те, донеси ми кутията с егног.

Без никакъв друг видим белег за жизненост освен движенията й жената се изправи и се изгуби от погледа им.

– Какво е това егног? – запита елфът.

– Питие от мляко, захар и яйца, разбити до однородна вкусна маса – опита се да обясни оживено Прентис. – В сравнение с него самото мляко не е толкова вкусно.

След малко Бланш влезе с питието. Хубавото й лице бе безизразно.

Очите ѝ се обърнаха към елфа, но не се проявиха от забележителната гледка, защото не я виждаха.

– Ето, Жан – каза тя и седна на стария стол с кожена тапицерия до прозореца, ръцете ѝ се отпуснаха вяло на скута. Прентис я наблюдава объркан миг-два.

– Да не би да се каниш да я оставиш тук?

– По-лесно ще ми е да я контролирам... Е, няма ли да ми предложиш егног?

– О, разбира се. Заповядай!

Писателят наля от бялата течност в една коктейлна чаша. Той бе приготвил преди два дни с щедра ръка четири бутилки егног за момчетата от Нюйоркската асоциация за приказки, защото всеизвестно бе, че писателите на приказки извънредно много обичат това питие.

Аntenите на елфа потрепваха оживено.

– Божествен аромат – прошепна пришелецът. Той обви тънките си ръчички около столчето на малката стъклена чаша и я поднесе към устата си. Нивото на питието започна да спада. Когато остана половината, елфът остави чашата и въздъхна:

– О, каква загуба за моя народ. Какво творение! Какво нещо съществува! Нашите историци казват, че в древността някакъв случаен елф-щасливец успял да заеме мястото на човешка ларва при раждането и така могъл да пие от млякото, когато току-що с появява. Но си мисля дали някой някога е изпитвал онова, което аз сега изпитвам.

– Това е добра идея, като не говорим за размяната на децата, нали? – каза Прентис с нотка на професионален интерес.

– Разбира се. Женските човешки същества имат голяма дарба. Защо да не се възползваме от нея? – елфът помръдна очи към гърдите на Бланш, които се повдигаха и отпускаха равномерно, и въздъхна отново.

– Хайде, давай. Пий, колкото искаш – подкани го Прентис (гледаше интонацията му да не прозвучи натрапчиво, но и да не изпусне момента).

Той също наблюдаваше жена си, очаквайки отново белезите на някакво движение, очаквайки началото на срива от пси-хоконтрола на елфа.

– Кога се връща твоята ларва от мястото на обучение? Имам нужда от нея.

– Скоро, скоро – отговори Прентис нервно. Погледна часовника си. Всъщност Жан младши щеше да се върне и отдалече да се провикне за парче кейк и мляко само след няколко си петнайсет минути.

– Напълни чашата си – подкани той госта нетърпеливо. – Напълни я.

Елфът отпи щастлив още една глътка:

– Когато пристигне твоята ларва, ти можеш да вървиш.

– Да вървя?

– Само до библиотеката. Ще трябва да ми донесеш томове по електроника. Трябват ми подробни данни за създаването на телевизор, телефон, всякакви такива неща. Трябват ми инструкции за прокарване на електрическа мрежа, за направата на вакуумни бутилки. Подробности, Прентис, подробности! Предстоят ни огромни задачи. Пробиване на нефтени кладенци, рафиниране на бензин, създаване на двигатели, на научнообосновано земеделие. Ние ще построим един нов Авалон, ти и аз. Авалон на високо техническо равнище. Една природонаучна приказна страна. Ние ще сътворим нов свят.

– Чудесно! – подкрепи го Прентис. – Заповядай, не оставяй питието си.

– Виждаш ли? И ти се разпали от моята идея – каза елфът. – Ще бъдеш възнаграден за това. Ще си имаш цяла дузина женски човешки същества.

Прентис погледна Бланш несъзнателно. Не забеляза да има реакция от последните думи, но кой би могъл да каже със сигурност?

– Аз не искам да се възползвам от женските чо... от жените, искам да кажа.

– Хайде де, бъди искрен – скастри го критично елфът. – Вие, човешките мъжки индивиди, сте добре известни на нашия народ като развратни, скверни създания. Майките при нас плашат малките си от поколения с мъжките същества... Малките, а-а! – той вдигна чашата си с егнот: – За моя малчуган – и изпи остатъка.

– Налей си – каза Прентис отново. – Налей си догоре. Елфът го послуша и подхвана пак приказката си:

– Аз ще имам много деца. Ще си избира най-хубавите коле-оптреси и ще си развѣдя собствена линия. Ще продължа мутацията. Сега съм сам, но когато станем една дузина или петдесет, аз ще ги чифтосам и ще развия расата на суперелфите. Расата на електро... – елфът изхълца – електронните чудеса и неизмеримото бъдеще – Само да можех да пия повече. Нектар! Чист нектар!

Изведнѣж се чу шум от отваряне на врата и едно тънко гласче се провикна:

– Мамо! Хей, мамо!

– После ние ще надделеem над вида човек – лъскавите очи на елфа се бяха замъглили малко. – Някои вече вярват в това, а останалите ще ги... – гостът отново изхълца – ...научим. Ще е като в доброто старо време, но още по-добре, по-способни елфи, по-здрав съюз.

Гласът на Жан младши се приближаваше все повече, усещаше се нарастващото му нетърпение:

– Мамо! Не си ли в къщи?

Прентис усещаше, че очите му всеки миг ще изхвъркнат от напрежение. Бланш седеше неподвижна. Елфът бе започнал да мотае думите и да губи равновесие. Ако Прентис имаше намерение да рискува, сега му бе времето.

– Сядай – заповяда елфът безапелационно. – Ти, глупаво създание. Аз знаех, че в питието има алкохол от мига, в който ти измисли глупавия си план. Вие, човешките същества, сте много хитри. Ние, елфите, имаме много поговорки за вас. За щастие алкохолът няма почти никакво въздействие върху нас. А ако ти някога бе опитвал коча трева със съсем малко мед... А-а, ето я и ларвата. Как си, малко човешко същество?

Елфът седеше, вдигнал чашата с намерението да я поднесе към устните си, а Жан младши стоеше на вратата. Лицето на десетгодишното дете бе наполовина изцапано с кал, косите му бяха целите сплъстени и в сивите му очи се четеше крайно удивление. Смачканите му учебници се полюшваха завързани за края на един ремък, който то не изпускаше.

– Тате, какво й е на мама? И... и какво е това?

– Тичай към библиотеката – обърна се елфът към Прентис. – Не трябва да губим никакво време. Ти знаеш какви книги ми трябва – всичките белези на опияняване изведнъж изчезнаха.

Духът на Прентис се прекърши. Съществуването го бе изиграло. Жан старши се изправи с намерението да отиде в библиотеката.

– И никакви човешки неща – предупреди го елфът, – никакви прикрити мисли, никакви номера... Твоята жена е все още заложница. Аз мога да използвам мозъка на ларвата, за да я убия, той е много подходящ за тая цел. Не бих искал да го направя. Член съм на Елфическото етично общество и ние проповядваме внимателно отношение към млекопитаещите, така че можеш да разчиташ на моите благородни принципи, ако правиш онова, което ти казвам.

Прентис усети, че го обзема непреодолим, натрапчив подтик. Пристъпи тежко към вратата.

– Тате, то може да говори! – извика Жан младши! То казва, че ще убие мама! Не излизай!

Баща му вече бе излезнал от стаята, когато чу елфът да казва:

– Не ме гледай така втренчено, ларво. Няма да навредя на майка ти, ако изпълняваш точно каквото ти кажа. Аз съм елф, добър дух. Ти знаеш кои са добрите духове, разбира се.

Прентис стигна до входната врата, когато чу пискливия детски глас на Жан младши, последван от писъците на Бланш в трептящо сопрано.

Силната, макар и невидима нишка, която теглеше Прентис във външната къщата, изведнъж изплюща и изчезна. Той се олюля назад, свърза се и се спусна обратно по стълбището.

Бланш, разтреперена от случилото се, седеше с гръб към един от ъглите и прегръщаше разплакания Жан младши.

На бюрото си видя деформирана черна черупка, която покриваше противно пихтиесто леке, а от него се изцеждаше на капки някаква безцветна течност.

Жан младши подсмърчаше и плачеше хистерично:

– Аз го ударих. Аз го ударих с моите учебници. То причиняваше болка на мама.

Измина един час и Прентис усети, че светът възвръща нормалния си ритъм, изпълвайки отново с живот онзи непонятен промеждутък, останал след съществуването от Авалон. Самият елф бе вече станал на прах в пещта зад къщата. Единственото нещо, останало от него, бе противното петно до единия крак на бюрото му.

Бланш имаше все още нездрав вид. Говореха си шепнешком.

– Как е Жан младши? – попита Прентис.

– Гледа телевизия.

– Добре ли е?

– О, той е много добре, но аз ще имам седмици наред кошмари.

– Зная. Така ще е и с мене, докато не го премахнем от съзнанието си. Не мисля, че един ден тук отново ще се появи някое от тези... същества.

– Не мога да опиша дори колко ужасно беше – каза Бланш. – Аз през цялото време чувах всяка дума, която то казваше, дори когато бях във всекидневната.

– Предавало ти се е по телепатичен път.

– Не можех да се движа. После, след като ти излезе, успях да се поразмърдам. Опитвах се да изкрещя, но успях всичко на всичко да простена и да изхленча. След това Жан младши го смачка и аз изведнъж

се освободих. Не мога да разбера как се случи.

– Мисля, че аз зная – Прентис усети известно мрачно задоволство. – Намирах се под неговия контрол, защото приех, че то съществува. То те държеше в шах чрез мене. Когато излезнах от стаята, увеличаващото се разстояние го затрудни, то не можеше да използва пълноценно моя мозък като психическа леща и ти започна да се движиш. През това време аз стигнах до входната врата, елфът си помисли, че е време да се прехвърли от моя мозък към мозъка на Жан младши. И сгрещи.

– Коя беше грешката му? – запита Бланш.

– Той предполагаше, че всичките деца вярват в добрите духове, но грешеше. Сега в Америка децата не вярват на добри духове. Те никога не са чували за тях. Те вярват в Том Корбет, в Хопалонг Касиди, в Дик Трейси, в Хауди Доди, в Супермен и в редица други неща, но не и в добри духове.

Елфът не е могъл да проумее внезапните културни промени, настъпили с комиксите и телевизията. Затова, когато се опита да завладее мозъка на Жан младши, не успя. И преди да успее да възстанови психическото си равновесие, Жан младши го надви в паниката си, защото си помисли, че ти си наранена. Това беше краят.

Стана така, както винаги съм казвал, Бланш. Древните фолк-мотиви от легендите оцеляват само в съвременните списания за приказки. Съвременните приказки са чиста храна за възрастните. Проумяваш ли най-накрая мисълта ми?

– Да, скъпи – отговори Бланш смирено.

Прентис мушна ръце в джобовете си и се засмя тихо:

– Знаеш ли, Бланш, следващия път, когато видя Уолт Ри, мисля да му намеря, че пиша измишльотини. Време е съседите да знаят с какво се занимавам.

Жан младши влезна в кабинета на баща си с огромна филия хляб, намазана с масло. Търсеше нещо, което да му избистри неясните спомени. Баща му го потупваше непрекъснато по гърба, а майка му пхаше в ръката му я филия хляб, я парче кейк и детето започна да забравя слушанията. Ето там върху бюрото беше онова голямо грозно нещо, което можеше да говори...

Всичко се случи толкова бързо, че се оплете в съзнанието му. Момчето тръсна рамене и на светлината на следобедното слънце огледа наполовина изписаната страница на машината на баща си, после

купчината листа до нея.

Прочете някои от тях, сви устни и промърмори:

– Виж ти. Отново духове. Все същите измишльотини за деца – и излезе от кабинета.

КРАЙ

© 1953 Айзък Азимов

Isaac Asimov
Kid Stuff, 1953

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1163>]